Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	75C/13/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7125206070
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Petra Hrebíčková
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2026:7125206070.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1 75C/13/2025

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Petrou Hrebíčkovou v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, D., zastúpený: JUDr. Ladislav Csákó, advokát so sídlom Hviezdoslavova 4, Rožňava, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 140.000 eur s príslušenstvom

r o z h o d o l :

1 75C/13/2025

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 14.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 14.000 eur od 9.4.2025 do zaplatenia v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi proti žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

13 75C/13/2025

1. Žalobca sa žalobou došlou súdu dňa 11.4.2025 domáhal nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 140.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,65 % ročne od 09.04.2025 do zaplatenia, podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 2.10.2012 mu bolo uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby - Východ pod ČVS: SKIS-189/OISV-V-2012 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie ako obvinenému 3/ za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a/ Trestného zákona. Dňa 6.11.2014 prokurátor Krajskej prokuratúry v Košiciach podal na Okresný súd Košice- okolie na žalobcu obžalobu pod sp. zn. 1Kv 12/12/8800-78. Trestné konanie bolo vedené na bývalom Okresnom súde Košice- okolie pod sp. zn. 4T/1/2015 a súd ho rozsudkom zo dňa 09.10.2018 podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) TP, lebo skutok nebol trestným činom. Na základe odvolania prokurátora voči predmetnému rozsudku, Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 4To/17/2019 zo dňa 09.05.2019 napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie. Okresný súd Košice-okolie v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 4T/1/2015 zo dňa 18.4.2023 oslobodil žalobcu spod obžaloby, lebo skutok nebol trestným činom. Krajský súd v Košiciach uznesením

sp. zn. 4To/97/2023 zo dňa 7.8.2024 odvolanie prokurátora voči oslobodzujúcemu výroku rozsudku zamietol, v dôsledku čoho rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť v súlade s § 183 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Trestné konanie sa voči žalobcovi viedlo od 2.10.2012 do 7.8.2024, teda takmer 12 rokov a to za skutok, ktorého sa nikdy nedopustil.

3. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil tým, že obdobie jeho trestného stíhania znášal mimoriadne ťažko, a to jednak pre jeho dĺžku (takmer 12 rokov), na ktorú mal priamy vplyv konajúci prokurátor, pretože primárne jeho pričinením vznikali prieťahy v konaní, a jednak pre dôsledky trestného stíhania a neustáleho strachu z odsúdenia a prepustenia zo služobného pomeru. Žalobca bol dlhodobo príslušníkom policajného zboru, teda v služobnom pomere, predpokladom ktorého je okrem iného bezúhonnosť či spoľahlivosť policajta. Celých 12 rokov žil v neustálom strachu, neistoty, napätí a dochádzal každý jeden deň do práce s vedomím, že možno práve ten deň bude jeho posledným v policajnom zbore. Bol to pocit stratenosti a beznádeje, pritom od ranného detstva túžil stať sa policajtom a plánoval odísť aj do dôchodku ako policajt. Tieto jeho sny ohrozovalo voči nemu vedené trestné stíhanie, ktoré ako vysvitlo, bolo v plnom rozsahu nedôvodné. Po vznesení obvinenia s ním viacerí ľudia z jeho okolia prestali komunikovať, považovali ho za nekompetentnú a nespoľahlivú osobu, čo mu doteraz spôsobuje duševný nepokoj a vzrušenie. V priebehu trestného stíhania sa u neho navyše vyskytli viaceré psychické problémy ako depresia, duševný nepokoj, poruchy príjmu stravy, nespavosť, prebúdzanie sa po nociach, nočné mory, nechuť do života a veľa ďalších. Dodal, že negatívne následky nedôvodne vedeného trestného stíhania na jeho psychickom zdraví pociťoval nie len on, ale aj jeho okolie, najmä jeho najbližší, vrátane rodiny, ktorí rovnako znášali mimoriadne zle jeho psychický kolaps a nechuť do života, ktorý predtým nepociťoval. Vzhľadom na dĺžku trestného konania o následky ním vyvolané mal za to, že samotné konštatovanie porušenia jeho práv a právom chránených záujmov nie je dostatočným zadosťučinením, nakoľko došlo k závažnému zásahu do jeho života s negatívnymi následkami na jeho súkromný, rodinný, osobný, spoločenský i pracovný život. Nezákonným trestným stíhaním bola zároveň v značnom rozsahu znížená jeho česť, dôstojnosť a postavenie v spoločnosti a práci. Žiadosť o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podal žalovanej 15.10.2024. Oznámenie GP o neuspokojení jeho nároku mu bolo doručené 9.4.2025 s odôvodnením, že jeho nárok je premlčaný pre uplynutie objektívnej 10 ročnej premlčacej doby. K tomuto žalobca viedol, že nárok podľa neho nie je premlčaný, nakoľko nezákonným rozhodnutím nebolo len uznesenie o vznesení obvinenia, ale aj obžaloba prokurátora. Navyše považoval takúto námietku premlčania odporujúcu dobrým mravom, keďže dĺžku trestného konania on nijako nezavinil.

4. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe vzniesla námietku premlčania žalobcovho nároku pre uplynutie 10 ročnej premlčacej doby podľa § 19 zákona č. 514/2003 Z.z., keď uznesenie vyšetrovateľa MV SR, sp. zn. ČVS: SKIS-189/OISV-V-2012 bolo žalobcovi doručené 2.10.2012, pričom 10 ročná objektívna premlčacia doba uplynula dňa 2.10.2022, pričom žiadosť o predbežné prerokovanie podľa žalobca až dňa 15.10.2024, teda po jej uplynutí. Ohľadne výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 140.000 eur namietla, že táto nemôže byť vyššia ako ustanovuje zákona č. 274/2017 Z.z. pokiaľ ide o obete násilného trestného činu, maximálna výška odškodnenia obete predstavuje 10 - násobok sumy minimálnej mesačnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané v roku 2012, kedy suma minimálnej mesačnej mzdy činila 327,20 eur, limit odškodnenia nesmie presiahnuť sumu 3.270 eur (10 x 327 eur), za predpokladu, ak by ujma, ktorá mala byť spôsobená žalobcovi bola daná na roveň ujmám spôsobeným obetiam násilných trestných činov. Poukázala na limitáciu pri priznávaní náhrad nemajetkovej ujmy s odkazom na judikatúru ESĽP a judikatúru súdov SR (napr. rozsudok NS SR, sp. zn. 4Cdo 171/2005 zo dňa 27.4.2006, sp. zn. 3Cdo 106/2012 z 27.6.2013, sp. zn. 3Cdo/19/2018, uznesenie KS v KE sp. zn. 1Co/455/2015 z 28.2.2017). Zdôraznila, že žalobca naďalej nepretržite vykonáva funkciu policajta. Prokuratúra nemôže niesť zodpovednosť za vnímanie prezumpcie neviny osobami v okolí žalobcu, ktoré ho považovali za vinného už v priebehu trestného stíhania, bez právoplatného rozhodnutia súdu o jeho vine. Namietla, že úroky z omeškania nepatria žalobcovi od 9.4.2025, s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/15/97 z 24.6.1998 publikovaný v Zbierke (R 45/2000), podľa ktorého „povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania.

5. Žalobca v replike zotrval na svojich doterajších skutkových tvrdeniach. K argumentácii žalovanej, že neuviedol konkrétne dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia o rozsahu následkov spôsobených nezákonným trestným stíhaním jeho osoby, poukázal na nález Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2016, v ktorom ústavný

súd konštatoval, že ak bolo trestného stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, sa nestal, alebo že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo vznesené obvinenie obvinenému a sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. V žalobe dostatočne vymedzil rozsah následkov. Na podporu svojich tvrdení ohľadne jeho zlého psychického stavu navrhol výsluch svojej matky E. B., s ktorou žil v spoločnej domácnosti počas celého trestného stíhania. K limitácii výšky náhrady nemajetkovej ujmy zdôraznil, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia proti jeho osobe 2.10.2012, zákon č. 514/2003 Z.z. nijako nelimitoval výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Doplnil, že škoda mu vznikla nielen podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale aj podľa Občianskeho zákonníka (§11, 13 a nasledujúce), ktoré náhradu škody nijako nelimitujú. K úrokom z omeškania, ich priznaniu, poukázal na ustálenú judikatúru v tomto smere a to na rozhodnutie NS SR sp.zn. 7Cdo/339/2021 zo dňa 31.1.2022, tiež sp. zn. 4Cdo/257/2019 zo dňa 26.2.2020. Doplnil, že už nevykonáva funkciu policajta.

6. Žalovaná v replike zotrvala na svojej argumentácii ohľadne limitácie výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Poukázala na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24.7.2018, v ktorom dovolací súd explicitne riešil otázku, či sa ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. nemôže vzťahovať na právne vzťahy založené pred 1.1.2013 a dospel k záveru, že na jeho záveroch o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ÚS SR a judikatúry ESĽP, ku ktorým dospel dovolací súd skôr, už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej podľa zákona č. 58/1969 Zb. nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z. ani zákona č. 412/2012 Z.z.. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznávaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP. Podľa žalovanej by náhrada nemajetkovej ujmy nemala prekračovať desaťnásobok sumy minimálnej mesačnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie s poukazom na odškodňovanie obetí násilných trestných činov podľa § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z., teda nemala by prevyšovať sumu 3.270 eur. Žalobca neuviedol také výnimočné okolnosti prípadu, na základe ktorých by bolo možné eventuálne uvažovať o priznaní nemajetkovej ujmy nad zákonný limit 3.270 eur.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah spisu, ktorých obsah v súlade s § 204 CSP neoboznamoval, ako aj výsluchom žalobcu a svedkyne E. B. (matky žalobcu) a zistil tento skutkový stav:

8. Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 140.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 140.000 eur od 9.4.2025 do zaplatenia titulom nezákonného trestného stíhania na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 2.10.2012, ktorého výsledkom bolo oslobodenie žalobcu spod obžaloby, nakoľko skutok nebol trestným činom. Právne posúdenie je vecou súdu, bez ohľadu na to, ako nárok žalobca právne vymedzil. Na danú vec je preto potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z.

9. Sporným medzi sporovými stranami bolo:
a) premlčanie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy
b) výška náhrady nemajetkovej ujmy a jej limitácia súdom

10. Súd predmetný spor právne posúdil podľa nasledujúcich právnych predpisov:

11. Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Citovaný zákon nadobudol účinnosť dňa 1.7.2004 (článok VI. zákona).

12. Podľa § 1 citovaného zákona účinného v čase vydania nezákonného rozhodnutia (2.10.2012), tento zákon upravuje:
a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,

b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

13. Podľa § 2 citovaného zákona, na účely tohto zákona:
a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
b) orgán verejnej moci je:
1. štátny orgán,
2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

14. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci:
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrením alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť.

15. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

16. Podľa § 5 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

17. Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

18. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 a 2 citovaného zákona, nárok na náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku („žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

19. Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

20. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 citovaného zákona v prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

21. Podľa § 17 ods. 3 citovaného zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na:
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

22. Podľa § 17 ods. ods. 5 citovaného zákona, v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a pri uplatnení nároku na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2.

23. Podľa § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy.

24. Súd právne posúdil nárok žalobcu ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, konkrétne uznesením vyšetrovateľa MV SR, sp. zn. ČVS: SKIS-189/OISV-V-2012 zo dňa 2.10.2012, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a/ Trestného zákona. Vzhľadom k tomu, že citované rozhodnutie bolo vydané po účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (1.7.2004) vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 1 citovaného zákona, súd po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona. Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

25. Pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie, vydanie oslobodzujúceho rozsudku (čo v danej veci vyplýva z oslobodzujúceho v poradí druhého rozsudku bývalého Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 4T//1/2015 zo dňa 18.4.2023 na čl. 48 spisu, voči ktorému bolo odvolanie prokurátora odvolacím súdom sp. zn. 4To/97/2023 zo dňa 7.8.2024 odmietnuté na čl. 64 spisu) má rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, čo je základná podmienka pre uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Tak ako to vyplýva z dikcie ustanovenia § 6 ods. 1 citovaného zákona, predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom. Zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti preskúmavanej veci. Žalobca svoj nárok na náhradu škody odvodzoval z uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré uznesenie považoval za nezákonné, lebo trestné stíhanie proti nemu nemalo byť vôbec vedené. Zároveň jeho sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia bola uznesením prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach z 11.2.2013 č.k. 1 Kv 12/12-8 ako nedôvodná zamietnutá. Spáchanie skutku, z ktorého bol obvinený, nebolo preukázané. Keďže uznesenie o vznesení obvinenia nebolo pre nezákonnosť zrušené podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona, bolo potrebné zaoberať sa otázkou, či oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska ustanovenia § 6 citovaného zákona rovnaký význam ako jeho zrušenie pre nezákonnosť.

26. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobnej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Skutočnosť, že nedošlo (resp., objektívne nemohlo dôjsť) k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na správnosť alebo nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok celého trestného stíhania. Zhrnúc uvedené, súd konštatuje, že v danom prípade je splnená prvá základná podmienka pre záver o zodpovednosti štátu.

27. V dôsledku nezákonného trestného stíhania, ktorého výsledkom bolo oslobodenie žalobcu spod obžaloby, má súd preukázanú aj zvyšné dve podmienky a to vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi vzniknutou škodou (nemajetkovou ujmou). Nemajetková ujma totiž vzniká už samotným nezákonným trestným stíhaním (porovnaj stanovisko NS ČR sp. zn. Cpjn 206/2010). K uvedenému záveru dospel aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017, v ktorom konštatoval, že „každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, ktoré je potvrdené právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný

súd Českej republiky nález sp. zn. I. ÚS 554/04 z 31. marca 2005). Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za vedenie trestného stíhania, ktoré sa právoplatne skončilo inak než odsúdením (a to aj v prípade, ak nebolo realizované väzobne), je ústavne akceptovateľným a ústavou predpokladaným spôsobom poskytnutia satisfakcie takto stíhanej osobe, a to aj v prípade, ak bolo trestné stíhanie začaté už za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (t. j. pred 1. júlom 2004).“

28. Obdobne ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 568/2017 z 20.12.2017 konštatoval, že „rovnako je nepochybné, že trestné stíhanie predstavuje vždy závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život. Zasahuje do jeho súkromného života, cti a dobrej povesti. Preto je spôsobilé porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti. Je teda jednoznačné, že trestné stíhanie, ktoré napokon vyústi do oslobodzujúceho rozsudku, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.“

29. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo 125/2019 z 29.8.2019 prijal záver, že „ nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné; ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprimerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého „nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe“. Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu taká škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu.“

30. Súd mal v danom prípade preukázané aj splnenie procesnej podmienky, a to predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom, ktorým je v danom prípade Generálna prokuratúra (§ 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z.), nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané orgánom činným v trestnom konaní. Žalobca si nárok na náhradu škody (nemajetkove ujmy, ktorú vyčíslil na 140.000 eur) uplatnil u Generálnej prokuratúry dňa 15.10.2024, ktorá mu listom zo dňa 8.4.202 oznámila, že jeho nárok na náhradu škodu neuspokojí, nakoľko ho považovala za premlčaný, zároveň namietala výšku žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy.

31. V ďalšom sa súd zaoberal otázkou PREMLČANIA nároku žalobcu (ad a). Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podlieha premlčaniu. Právna úprava premlčania nie je v zákone č. 514/2003 Z.z. komplexná, keďže tento právny predpis upravuje iba premlčaciu lehotu práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a osobitný prípad prerušenie jej plynutia. Ostatné otázky premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa v zmysle § 25 zákona č. 514/2003 Z.z. spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

32. Platná právna úprava rozlišuje objektívnu a subjektívnu lehotu premlčania práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Subjektívna premlčacia lehota práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci (bez ohľadu na to, či škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom) je trojročná a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Pokiaľ je však podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia orgánu verejnej moci, plynie táto trojročná premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým bola spôsobená škoda. Ak sa pri doručení rozhodnutia príslušného orgánu, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktorým bola škoda spôsobená, uplatnila fikcia doručenia, premlčacia lehota začína

plynúť odo dňa, kedy nastala fikcia doručenia tohto zrušujúceho alebo zmeňujúceho rozhodnutia. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu lehotu, v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu verejnej moci je táto lehota desať rokov a premlčacia lehota začína plynúť odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda.

33. V danom prípade nebolo sporným, že subjektívna 3 ročná lehota premlčacia lehota pre uplatnenie nároku žalobcu bola zachovaná, preto sa súd zaoberal len prípadným uplynutím objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty. Uznesenie o vznesení obvinenia bolo žalobcovi oznámené dňa 2.10.2012, od tohto dňa začala plynúť 10 ročná objektívna premlčacia lehota, ktorá uplynula dňa 2.10.2022 a žaloba bola podaná na súde dňa 11.4.2025, teda po jej uplynutí. Avšak súd žalovanou vznesenú námietku premlčania posúdil ako námietku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto smere súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, napr. rozhodnutie I. ÚS 33/2012, v ktorom sa ústavný súd podrobne vyjadroval k námietke premlčania, kedy nie je vylúčené, aby bola táto v rozpore s dobrými mravmi, ďalej nález ÚS SR III. ÚS 44/2017 z 21.11.2017, ale napr. aj uznesenie ÚS SR z 20.4.2011, sp. zn. II ÚS 176/2011, z ktorého citujem: „Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, kt. je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom.“ V danom prípade je zrejmé, že žalobca nijakým spôsobom nemohol ovplyvniť plynutie objektívnej premlčacej lehoty, teda nemohol ovplyvniť samotnú dĺžku trestného konania, ktoré sa voči nemu viedlo takmer 12 rokov. V danom prípade by priznanie účinkov premlčania bolo voči žalobcovi neprimerane tvrdým postihom. Preto súd žalovanou vznesenú námietku premlčania vyhodnotil ako konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a preto vznesenej námietke premlčania nepriznal právne účinky s ňou spojené.

34. Napokon spornou ostala VÝŠKA NÁHRADA NEMAJETKOVEJ UJMY a jej LIMITÁCIA (ad b). Aj keď ustanovenie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného v čase kedy bolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, t.j. 2.10.2012 neobsahovalo túto limitáciu (neskôr zakotvenú novelou-zákonom č. 412/2012 Z.z., účinnou od 1.1.2013), súd uvádza, že táto limitácia vyplýva jednak z judikatúry NS SR a je naplnením požiadaviek judikatúry ESĽP. To znamená, že nejde o retroaktivitu v danom prípade, ale ide o naplnenie požiadaviek judikatúry.
35. Pokiaľ ide o judikatúru NS SR v otázke limitácie náhrady nemajetkovej ujmy, súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/100/2017, 8Cdo/191/2020, 3Cdo/25/2019. Aj keď škoda vznikla 12.10.2012 a zákon č. 514/2003 účinný do 31.12.2012 neustanovoval limit, avšak zohľadnenie limitácie náhrady nemajetkovej ujmy aj pre nároky vzniknuté pred účinnosťou novely, kt. ju zaviedla je akceptované judikatúrnou líniou NS SR, kt. ju považuje za súladnú s trendom rozhodovacej činnosti ESĽP prítomnou aj pred legislatívnou zmenou. Najvyšší súd v rozhodnutí 3Cdo/19/2018 konštatoval, že na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a ESĽP, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z.z,, ani zákon č. 412/2012 Z.z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z.z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obete trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESĽP.
36. NS SR v poznámke v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/25/2019 konštatuje, že určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle novely zákona č. 514/2003 (zákon č. 412/2012 Z. z.), tak aby súdom priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, kt. utrpeli obete trestných činov, bolo do nášho poriadku zakomponované pod vplyvom rozhodnutí ESĽP, v zmysle ktorých náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch by mala byť rozumne primeraná a pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv by malo byť prihliadané aj na výšku náhrady, ktorá sa priznáva za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných trestných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných

a z dostatočných dôvodov prevyšovať max. výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné trestné činy.

37. Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje, že v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

38. Pri posudzovaní miery, akou bola v dôsledku trestného stíhania znížená dôstojnosť a vážnosť osoby žalobcu v spoločnosti, súd vychádzal z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v osobnom, rodinnom, spoločenskom a pracovnom prostredí navrhovateľa. Táto reakcia bola zrejmá z výpovedi žalobcu a jeho matky E. B.. V súdenom prípade je potrebné vziať na zreteľ to, že žalobca pred začatím trestného stíhania viedol riadny život a dlhodobo 25 rokov (od 1.9.1992 do 31.12.2017) pôsobil ako príslušník policajného zboru na Okresnom dopravnom inšpektoráte Rožňava na pozícii referent. Do úvahy je potrebné vziať aj to, že mu bolo vznesené obvinenie za prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa, za ktorý trestný čin mu hrozil trest odňatia slobody až na 5 rokov. Je potrebné zdôrazniť, že trestné konanie sa voči nemu viedlo takmer 12 rokov, presne 11 rokov, 10 mesiacov, 5 dní (4328 dní). Ako vyplynulo z jeho výpovede počas celej tejto doby trestného stíhania žil dennodenne v neistote a frustrácii nielen z toho, že mu hrozí trest odňatia slobody, ale aj z toho že právoplatným odsúdením by v konečnom dôsledku nemohol vykonávať svoju prácu, teda skončil by sa jeho služobný pomer ako policajta v štátnej službe. Je zrejmé, že vznesenie obvinenia vrhalo na postavenie žalobcu ako policajta negatívne svetlo, keď sa ho dennodenne kolegovia vypytovali, či už bol resp. nebol odsúdený, vypytovali sa ho, ako to sním vyzerá, kedy podľa neho dôjde k skončeniu trestného stíhania. Neobstojí argumentácia žalovanej, že príslušníci policajného zboru sú predsa oboznámení so zásadou prezumpcie neviny (v spoločenskej realite tento princíp nefungoval), nakoľko štát nezodpovedá za vedenie trestného stíhania (o tom niet pochýb), ale za vedenie trestného stíhania, ktoré sa vo svojom výsledku ukázalo ako neopodstatnené (nezákonné). Navyše u žalobcu sa objavila nespavosť, duševný nepokoj, poruchy príjmu potravy, nočné mory ale aj nechuť do života. Aj matka žalobcu vo svojej výpovedi potvrdila tieto skutočnosti, ako nespavosť, nervozita, strach žalobcu z toho, že by ho mohli prepustiť zo služobného pomeru, vnímala u neho bojazlivé správanie a zároveň to s ním ako matka prežívala. Opakovane sa jej zmieňoval, že musí ísť na súd (minim. 10 krát), bol z toho hotový a ona mu ako matka nevedela pomôcť. Súd zdôrazňuje, že nemajetková ujma spočívajúca najmä v stave neistoty ohľadne výsledku konania, je psychickou kategóriu, ktorej hĺbka a rozsah sú ako rozhodné skutočnosti ťažko preukazovateľné a preto sa v určitom základnom rozsahu predpokladajú. Okrem toho súd vzal do úvahy aj to, že žalovaná neposkytla žalobcovi doposiaľ žiadne morálne zadosťučinenie v podobe ospravedlnenia sa, čo by v demokratickom právnom štáte malo byť prirodzeným následkom nezákonného trestného stíhania, ktoré navyše trvalo neúmerne dlhú dobu 12 rokov. To, že k skončeniu jeho služobného pomeru došlo na jeho žiadosť, neznamená, že by nedošlo k nemajetkovej ujme v jeho osobnom a pracovnom živote. Ako vyplynulo z výpovede žalobcu, potom čo skončil služobný pomer ako policajt ku dňu 31.12.2017 (hoc na vlastnú žiadosť), mal záujem zamestnať sa v súkromnej bezpečnostnej službe, ale keďže to bolo počas trestného stíhania a nespĺňal podmienku spoľahlivosti, od tohto upustil. Neobstojí argumentácia žalovanej, že túto skutočnosť nepotvrdila matka žalobcu, nakoľko táto len nemala vedomosť o tom, že by si žalobca hľadal nejaké iné zamestnanie. Súd však nemohol ako na závažnejší následok trestného stíhania prihliadnuť na žalobcom tvrdenú aritmiu a depresiu, nakoľko tieto následky v konaní nepreukázal relevantnými dôkazmi.

39. Riadiac sa vyššie uvedenými úvahami súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na závažnosť ujmy spôsobenej žalobcovi. V demokratickom štáte je neprípustné, aby nebolo priznané odškodnenie nemajetkovej ujmy osobe, voči ktorej sa viedlo takmer 12 rokov trestné stíhanie, bola vystavená procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá, obvinená a následne obžalovaná z trestného činu, pričom počas tohto trestného stíhania žila v neistote, frustrácii, psychickej nepohode, keď sa trestné stíhanie skončilo oslobodzujúcim rozsudkom, pretože skutok nebol trestným činom. Za primeraný súd

považoval nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 14.000 eur, čo predstavuje za jeden mesiac trestného stíhania sumu 98,45 eur, a 3,28 eur/deň.

40. Pri určení tejto sumy odškodnenia pritom súd vychádzal nielen z ustálenej judikatúry NS SR (napr. sp. zn. 4Cdo 177/2005, sp. zn. 6M Cdo 15/2012, sp. zn. 6Cdo/38/2019), rozhodnutí ESĽP (napr. Italehti a Karhuvaara v Fínsko), ale aj z rozhodnutí súdov SR v obdobných veciach:
- rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/33/2023 zo dňa 18.4.2023, ktorým Krajský súd v Košiciach priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu 3.000 eur za nezákonné trestné stíhanie v trvaní 1,5 roka (166,67 eur/mesiac, 5,56 eur/deň),
- rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/42/2023 z 19.3.2024, ktorým odvolací potvrdil rozsudok bývalého OS KE I, ktorým súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur za 3,5 roka nezákonného trestného stíhania (119,05 eur/mesiac, 3,97 eura/deň),
- rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/223/2023 zo dňa 7.8.2024, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Mestského súdu Košice čo do výroku o náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 7.000 eur za 3,3 roka nezákonného trestného stíhania (179,49 eur/mesiac, 5,98 eur/deň),
- rozsudok Krajského súdu v Košiciach v konaní sp.zn. 6Co/170/2023, ktorým odvolací súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.240 eur za 11 mesiacov trestného stíhania (294 eur/mesiac, 9,80 eur/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre zločin týrania blízkej osoby,
- rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/320/2018, ktorým odvolací súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur za trestné stíhanie v trvaní 3,5 roka (238 eur/mesiac, 7,93 eur/deň), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa,
- rozsudok Krajského súdu súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/71/2022, ktorým odvolací súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 13.800 eur za 3 roky a 6,5 mesiacov trestného stíhania (324 eur/mesiac), pričom proti žalobcovi bolo vznesené obvinenie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa.

41. Súd sa pridržiaval rozhodovacej línie ohľadne primeranosti konkrétnej výšky nemajetkovej ujmy, naznačenej v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, aj keď určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia takých individuálnych, jedinečných okolností každej prerokovávanej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. V dôsledku toho sa na podklade rozhodnutí dovolacieho súdu, ktorými v jednotlivých prípadoch preskúmaval správnosť posúdenia takto vysoko individuálnych okolností odvolacími súdmi, ani nemôže v otázke primeranosti konkrétnej výšky tejto náhrady vytvoriť ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu (viď uznesenie NS SR sp.zn. 7Cdo/204/2018 zo dňa 26. júna 2019).

42. Pokiaľ de o maximálnu výšku nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, súd uvádza, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať resp. určovať (okrem iného) aj v kontexte zohľadnenia ďalších právnych predpisov upravujúcich obdobnú problematiku. Ku dňu vydania nezákonného rozhodnutia bol účinný zákon č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, ktorý v ust. § 5 ods. 1 veta posledná stanovil, že poškodený trestným činom znásilnenia, sexuálneho násilia alebo sexuálneho zneužívania má nárok aj na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy (3.270 eur). Súd však vzhľadom na dĺžku trestného konania považuje takýto limit odškodnenia vo výške 10 násobku minim. mesačnej mzdy v roku 2012 (327,20 eur), t.j., 3.270 eur za neprimerane nízky aj s poukazom na odôvodnenie rozsudku uvedené v bode 38 a s poukazom na rozhodovaciu prax súdov SR. Predmetný zákon v § 6 ustanovuje, že celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy (327,20 eur x 50, čo činí 16.360 eur).Celková suma náhrady nemajetkovej ujmy priznaná súdom predstavuje sumu 14.000 eur, teda neprekračuje maximálny limit stanovený zákonom č. 215/2006 Z.z.

43. Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

44. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1, veta 1., ods. 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní. Ak ide o meškanie splnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť

poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania splnením peňažného dlhu.

46. Súd zároveň priznal žalobcovi aj ním uplatnený 7,65 % úrok z omeškania ročne zo sumy 14.000 eur (náhrady nemajetkovej ujmy). Takéto priznanie úroku z omeškania vyplýva z § 517 ods. 1, 2 Obč. zák., § 3 Nariadenia vlády SR a je v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, napr. uznesenie NS SR zo dňa 31.1.2022 sp. zn. 7Cdo/339/2021, ktoré nadväzuje na skoršie rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 4Cdo/48/2017, 4Cdo/257/2019. V danom prípade sa do omeškania žalovaný dostal najskôr dňom doručenia oznámenia o neuspokojení nároku žalobcu dňa 9.4.2025, od ktorého súd priznal žalobcovi príslušný z omeškania až do zaplatenia.

47. Riadiac sa vyššie uvedenými úvahami, súd uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 14.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7,65 % ročne zo sumy 14.000 eur od 9.4.2025 do zaplatenia titulom náhrady nemajetkovej ujmy.

48. O lehote na splnenie povinnosti súd rozhodol v súlade s § 232 ods. 3 veta druhá, kedy umožnil žalovanej splniť jej uloženú povinnosť v lehote do 15 dní, ktorú lehotu súd považuje za primeranú sume uloženej žalovanej zaplatiť žalobcovi.

49. Podľa § 261 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

51. O nároku a náhradu trov konania o nemajetkovej ujme súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, kedy žalobcu považoval za plne úspešnú stranu a priznal jej voči neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nemajetková ujmy sa z hľadiska rozhodovania o trovách konania vyznačuje určitými špecifikami. Pokiaľ majetkovú škodu možno vyčísliť a objektivizovať, v prípade nemajetkovej ujmy náhrada slúži na primerané odškodnenie zásahu do objektívne nemerateľných hodnôt, a preto určenie jej výšky spočíva do určitej miery na úvahe súdu. Pokiaľ výška plnenia závisí aj na úvahe súdu, nevedia sporové strany výsledok sporu ovplyvniť, a tak prípadné nevyhovenie žaloby v celom jej rozsahu nemožno považovať za čiastočný neúspech. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobcu bolo zasiahnuté, výška nemajetkovej ujmy je potom druhoradá a nadväzujúca. Keďže žalobca bol čo do základu úspešný, je potrebné ho považovať za plne procesne úspešného, aj keď výška priznaného plnenia nebola totožná s výškou ním požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Súd preto priznal žalobcovi proti žalovanej nárok na náhradu trov konania o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %.

52. Pri výške náhrady sa vychádza zo sumy priznanej súdom. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v lehote do 60 dní po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

53. Zároveň súd v danom spore nemal preukázaný (ani nebol tvrdený) žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by bolo dôvodné aplikovať ust. § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Mestský súd Košice v troch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (358 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.